

Arrest

nr. 203 808 van 15 mei 2018
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. MOSKOFIDIS
Rootenstraat 21/18
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 juli 2017 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2017.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 6 februari 2018 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 maart 2018.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. VAN ISACKER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat A. MOSKOFIDIS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaarde de Afghaanse nationaliteit te bezitten en afkomstig te zijn van Qala Faiz (district Qarabagh, provincie Kabul).

Sinds een jaar en twee à drie maand werkte u als lijfwacht voor de parlementariër M. N. H. L.. U opende de deur van zijn kantoor in Kabul. Ook uw broer A. was actief voor hem. Hij reed rond als chauffeur van één van zijn volgwagens.

Op een dag lag er voor de deur van jullie huis in Qala Faiz een dreigbrief van de Taliban. De Taliban waren niet opgezet met het werk dat u en uw broer deden. Hoewel jullie wel schrik kregen, gingen jullie nog steeds op verlof bij uw ouders.

Twee à drie maanden nadat deze dreigbrief aankwam, werd uw broer A. thuis ontvoerd door de Taliban. Uw broer was toen in het dorp omdat hij verlof had. Uzelf verbleef toen in het huis van H. L., waar u en uw broer A. gewoonlijk verbleven.

Tien dagen na de ontvoering van uw broer A. kwam een tweede dreigbrief van de Taliban aan, dit keer alleen aan u gericht. U keerde uit schrik niet meer naar huis terug en besloot het land te verlaten, wat u dan ook deed tien à vijftien dagen nadat deze tweede dreigbrief was aangekomen.

U verliet het land aan het einde van qaws 1394 (=november/december 2015) en reisde via Iran, Turkije, Griekenland, Macedonië, Servië, enkele voor u onbekende landen en Duitsland om op 19 januari 2016 in België aan te komen. U vroeg asiel aan op 25 januari 2016. In Griekenland werden op 29 november 2015 uw vingerafdrukken genomen.

U verklaart niet terug te kunnen naar Afghanistan, waar u de Taliban vreest die u eerder bedreigden. Bovendien zouden de Taliban uw andere broer Ha. reeds vermoord hebben een drietal jaren geleden. Hij was actief als politieagent in de provincie Maidan Wardak en stierf toen zijn auto over een IED reed.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u volgende documenten neer: een kopie van de taskara van uw vader, een kopie van de taskara van uw broer Ha., een kopie van een document dat aantoonde dat uw familie geld krijgt omwille van diens overlijden, twee dreigbrieven van de Taliban, twee documenten die uw werk en dat van uw broer A. bevestigen en de enveloppe waarmee voorgaande documenten zijn verstuurd. Verder toont u op uw gsm een foto van u met andere lijfwachten en van uw broer Ha. die voor een politiewagen staat.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er geen geloof kan worden gehecht aan uw beweerde leeftijd. Immers, de beslissing die u werd betekend door de Dienst Voogdij op 5 april 2016, stelt dat u ouder dan 18 jaar bent, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van een 2 jaar een goede schatting is. Dat u 17 jaar zou zijn geweest bij aankomst, blijkt na medisch onderzoek niet aannemelijk. Daar u niet als minderjarige kan worden beschouwd, kan de Internationale Conventie voor de rechten van het kind op u niet worden toegepast. De vaststelling dat u zich onterecht als minderjarige voordoet, ondermijnt bovendien uw algemene geloofwaardigheid.

Verder kan het Commissariaat-Generaal (CGVS) geen geloof hechten aan de door u aangehaalde bedreigingen. Zo dient vooreerst te worden opgemerkt dat u frauduleuze documenten lijkt neer te leggen. U verklaart tijdens uw gehoor bij het CGVS twee dreigbrieven te hebben ontvangen voor uw vertrek uit Afghanistan (CGVS, p. 14) en er na uw vertrek geen enkele meer te hebben ontvangen (CGVS, p.16). Echter, u legt daarentegen wel een dreigbrief neer die zou zijn uitgereikt op de 27ste van de vijfde maand van 1437 volgens de Arabische kalender, wat overeenkomt met 7 maart 2016 volgens de Westerse kalender. U kan geen antwoord verschaffen op de vaststelling dat deze brief vier maanden **na uw vertrek** uit Afghanistan werd uitgereikt (CGVS, p.22). Dat u ze niet schreef wordt in deze beslissing niet betwist (CGVS, p.23), wel dat deze brief de aanleiding voor uw vlucht zou zijn geweest.

Bovendien verklaart u na het ontvangen van de eerste dreigbrief nog terug te zijn gekeerd naar uw ouderlijk huis, waar deze brief zou zijn aangekomen (CGVS, p.14 & 15). Dat u nog zou terugkeren naar deze locatie indien hier werkelijk een dreigbrief van de Taliban aankwam, is eerder merkwaardig. Daarenboven maakt u tijdens uw gehoor bij de DVZ **geen enkele melding** van dreigbrieven. U erkent dit ook effectief maar zegt er wel bij dat u duidelijk vermeldde dat u nog documenten had om voor te leggen (CGVS, p.17). Hoewel u tijdens dit gehoor inderdaad aangeeft dat u 'documenten hebt in verband de kidnapping van uw broer' (vragenlijst, vraag 3.5), ziet het CGVS niet in waarom u niet aangaf dat dit over dreigbrieven ging.

De vaststelling dat u de kans kreeg om uitvoerig uw asielmotieven uit de doeken te doen maar de dreigbrieven onvermeld liet, maakt eveneens dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan de authenticiteit van deze brieven. Dat u met valse dreigbrieven de asielinstanties tracht voor te liegen, ondermijnt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas in ernstige mate.

Ook wat andere zaken betreft, blijken uw verklaringen weinig coherent. Zo geeft u tijdens uw gehoor bij de DVZ aan dat uw broer ongeveer twee maanden voor uw vertrek zou zijn ontvoerd door de Taliban (vragenlijst, vraag 3.5). Deze verklaring wijzigt u op het CGVS door te stellen dat u een twintig à vijftwintig dagen na zijn zogezegde ontvoering het land verliet (CGVS, p.15). Hiermee geconfronteerd antwoordt u dat u tijdens dit eerste gehoor moe was en de vragen mogelijks niet goed verstond (CGVS, p.16 & 17). Dit is geen afdoende verklaring, gezien u dit antwoord bij de DVZ zelf gaf nadat u werd gevraagd naar uw vrees in uw land van herkomst (vragenlijst, vraag 3.5). Bovendien vermeldt u deze tijdsperiode van twee maanden tot twee keer toe (vragenlijst, vraag 3.5), waardoor de kans onbestaande lijkt dat u deze fout maakte omdat u moe was. Deze weinig coherente verklaringen bevestigen de ongelooftwaardigheid van uw beweerde problemen met de Taliban des te meer.

Verder dient te worden gewezen op de opmerkelijke vaststelling dat de Taliban sinds uw vertrek uit Afghanistan, nu toch al anderhalf jaar geleden, niet bepaald naar u op zoek zijn gegaan. Zo verklaart u dat de Taliban geen enkele keer naar uw huis kwamen noch een dreigbrief verstuurden (CGVS, p.16). Dit is opmerkelijk, gezien u ook verklaart dat ze uw broer reeds thuis kwamen ontvoeren en dat ze ook u viseerden (CGVS, p.14, 15 & 16). Het CGVS kan niet anders dan concluderen dat er geen enkel geloof kan gehecht worden aan uw ingeroepen problemen met de Taliban noch aan de dood van uw broer A., gezien deze hier onlosmakelijk mee verbonden zijn.

Wat betreft de mogelijke dood van uw broer Ha., dient er op te worden gewezen dat het er op lijkt dat uw broer het slachtoffer is geworden van een aanslag gericht tegen de veiligheidsdiensten en niet tegen hem als persoon. De auto waarin uw broer zat zou door een bembom tot ontploffing zijn gebracht (CGVS, p.20). U kan niet zeker zeggen of hij daarbij het hoofddoel was (CGVS, p. 20, 21), maar weet wel zeker dat hij daarvoor nooit bedreigingen ontving (CGVS, p.18). Dat uw broer drie jaar geleden mogelijks slachtoffer werd van dergelijk veiligheidsincident is betreurenswaardig. Doch dient er op te worden gewezen dat dit element op zich niet voldoende is om u een beschermingsstatus toe te kennen.

*Wat betreft uw tewerkstelling als lijfwacht van parlementariër H. N. A. L., dient opgemerkt dat uw werkzaamheden op zich niet volstaan om u de vluchtelingenstatus toe te kennen. Zo was u in dit jaar en twee à drie maanden louter en alleen actief in diens kantoor te Kabul. Gevraagd naar uw takenpakket, antwoordt u dat u aan zijn deur stond en dat u die diende te openen en te sluiten als er mensen binnenkwamen of weggingen (CGVS, p.7). Het CGVS wijst op het **lage profiel** van de functie die u bekleedde. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat het uiterst gemakkelijk is om lijfwacht van deze parlementariër te worden. Nadat uw vader de job voor u regelde, kon u de volgende dag aan de slag gaan, zonder enig gesprek met A. L. noch enige opleiding (CGVS, p.8 & 9).*

In de wetenschap dat duizenden Afghanen in Kabul werken voor de overheid, internationale organisaties en bedrijven, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de Taliban iemand in dergelijke positie zouden viseren en met de dood bedreigen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012), blijkt dat er onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de Taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit hebben om 'low level collaborators' te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Uw eigenste ervaringen lijken dit bovendien te bevestigen. U zou een jaar en twee à drie maanden actief zijn geweest als lijfwacht en de vervolgingsvrees die u aanhaalt wordt, zoals hierboven beschreven, ongelooftwaardig geacht. Het loutere feit dat u in functie was als portier van een Afghaanse parlementariër volstaat daarom niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.

Bovenstaande vaststellingen leiden onvermijdelijk tot de conclusie dat u uw beweerde vrees niet geloofwaardig maakt. Bijgevolg kan u niet als vluchteling worden erkend.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst.

Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afghaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afghaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen. Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken.

De neergelegde documenten kunnen bovenstaande appreciatie van het CGVS niet ombuigen. De taskara's van uw vader en uw broer Ha. bevestigen hun identiteit, die in deze beslissing niet worden betwist. Het document dat moet aantonen dat jullie geld ontvangen sinds de dood van uw broer Ha., toont enkel aan dat hij mogelijks voor de overheid werkte en stierf als politieagent, een element dat in deze beslissing evenmin ter discussie staat. De foto's die u toont op uw gsm buigen bovenstaande beslissing evenmin om. De foto waarop u met andere bewakers te zien bent, lijkt uw werk als lijfwacht te bevestigen. De foto van een persoon voor een politievoertuig, wijst er mogelijks op dat uw broer Ha. actief was als politieagent, een element dat in deze beslissing ook niet wordt betwist.

Wat betreft de overige nog niet besproken documenten, met name twee documenten die uw werk, dat van uw broer A. en diens problemen dienen te bevestigen, dient te worden opgemerkt dat dergelijke documenten uw relaas slechts kunnen staven bij geloofwaardige verklaringen, wat allerm minst het geval is gebleken. Daarenboven moet worden vastgesteld dat uit de objectieve informatie aanwezig in het administratief dossier (COI Focus "Afghanistan – corruptie en valse documenten" van 27 juni 2013) blijkt dat in Afghanistan een hoog niveau van corruptie heerst en dat zowat alle documenten kunnen en worden nagemaakt. Dit geldt zowel voor documenten die van de overheid uitgaan als documenten die uitgaan van andere personen of instituten dan de staat. Bijgevolg is de bewijswaarde van dergelijke documenten bijzonder relatief en volstaan zij op zich niet om de eerder vastgestelde ongeloofwaardigheid van uw relaas te herstellen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

In wat zich aandient als een eerste middel beroept verzoeker zich op de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, onder meer het materiële motiveringsbeginsel, het zorgvuldigheidsbeginsel en het redelijkheidsbeginsel, van artikel 1, A, (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Vluchtelingenverdrag), alsook op een manifeste beoordelingsfout. Verzoeker meent dat zijn problemen ten onrechte worden geringschat door het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen en stelt dat het algemeen geweten is dat de taliban niet aarzelt om geweld te gebruiken, hetgeen maakt dat hij steeds in onveiligheid zal blijven leven in Afghanistan. Verzoeker vervolgt dat het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen geen of minstens onvoldoende rekening hield met "de concrete omstandigheden en feitelijkheid ter plaatse alsook met de persoonlijkheid, zijn relatief jonge leeftijd, en het profiel van verzoeker." Hij tracht verder de weigeringsmotieven van de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen en wijst daarbij tevens op delen van verklaringen die het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen wél aanvaard heeft.

In wat zich aandient als een tweede middel, afgeleid uit de schending van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, betoogt verzoeker dat hem minstens de subsidiaire beschermingsstatus dient te worden verleend nu er in zijn regio van herkomst een verhoogd risico bestaat om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. Bovendien meent verzoeker dat hij persoonlijk de aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking door zijn langdurige afwezigheid in het buitenland, hetgeen maakt dat hij allerminst kan terugkeren naar Afghanistan.

In uiterst ondergeschikte orde vraagt verzoeker om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor verder onderzoek.

2.2. Stukken

Op 7 maart 2018 laat verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet aan de Raad een aanvullende nota met volgende nieuwe elementen geworden: een uittreksel uit het EASO "*Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation*" van december 2017 en de COI Focus "*Afghanistan. Corruptie en documentenfraude*" van 21 november 2017 (rechtsplegingdossier, stuk 7).

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.3.2. Vluchtelingenstatus

2.3.2.1. Verzoeker voert aan dat hij problemen kent met de taliban naar aanleiding van zijn werkzaamheden als lijfwacht voor een parlementariër, alsook de werkzaamheden van zijn broer A. voor de Afghaanse autoriteiten en hun weigering om in te gaan op de eisen van taliban om zich bij hen aan te sluiten. Blijkens de bestreden beslissing wordt verzoeker de vluchtelingenstatus geweigerd omdat (i) de vaststelling dat verzoeker zich ten onrechte voordoet als minderjarige zijn algemene geloofwaardigheid reeds ondermijnt; (ii) er geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde bedreigingen van de taliban nu (1) hij frauduleuze documenten lijkt neer te leggen, (2) het niet aannemelijk is dat verzoeker na de eerste dreigbrief nog zou zijn teruggekeerd naar zijn ouderlijke huis waar de dreigbrief aankwam, (3) verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken geen enkele melding heeft gemaakt van deze dreigbrieven, (4) verzoekers verklaringen over het tijdstip van de ontvoering van zijn broer incoherent zijn, (5) het niet aannemelijk is dat, zo de door verzoeker geschetste vrees op waarheid zou berusten, de taliban sinds verzoekers vertrek uit Afghanistan geen enkele keer meer naar zijn huis kwamen, noch een dreigbrief verstuurden; (iii) de mogelijke aanval op verzoekers broer Ha., waarbij deze zou zijn omgekomen, niet tegen hem als persoon was gericht en aldus niet volstaat om verzoeker een beschermingsstatus toe te kennen; (iv) verzoekers werkzaamheden als lijfwacht voor parlementariër op zich niet volstaan om hem de vluchtelingenstatus toe te kennen; (v) de door verzoeker voorgelegde documenten niet van die aard zijn dat ze de appreciatie van zijn asielaanvraag in positieve zin kunnen ombuigen, zoals wordt toegelicht.

2.3.2.2. De bepalingen vervat in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet hebben tot doel de burger in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid de beslissing heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus van 31 mei 2017 (CG nr. X), op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. De middelen zullen dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.3.2.3. Na lezing van het administratief dossier besluit de Raad in navolging van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat verzoeker geen geloofwaardige elementen aanbrengt waaruit kan blijken dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Gelet op de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing overweegt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen immers op goede gronden dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers verklaringen als zou hij door de taliban vervolgd zou worden omwille van zijn werkzaamheden.

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om de pertinente motieven dienaangaande zoals opgenomen in de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn en steun vinden in het administratief dossier, te verklaren of te weerleggen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar hij evenwel in gebreke blijft zoals blijkt uit hetgeen volgt.

2.3.2.3.1. Vooreerst wordt in de bestreden beslissing terecht bemerkt dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden minderjarigheid. Uit de beslissing van de Dienst Voogdij van 5 april 2016 (administratief dossier, stuk 7) blijkt immers dat verzoeker op datum van 9 februari 2016 ouder is dan 18 jaar, waarbij 20,6 jaar met een standaarddeviatie van 2 jaar een goede schatting is. In zoverre verzoeker in voorliggend verzoekschrift erop wijst dat het begrip "*leeftijd*" voor hem, net zoals het geval is voor de meeste Afghanen, niet belangrijk is en hij ervan overtuigd was bij zijn aankomst op het Belgische grondgebied 17 jaar oud te zijn, dient vastgesteld dat verzoeker geen enkel stuk bijbrengt ter staving van zijn bewering dat leeftijd in Afghanistan een relatief begrip is en dat de meeste Afghanen hun leeftijd niet belangrijk vinden. De Raad besluit dat de vaststelling dat verzoeker leugenachtige verklaringen aflegde over zijn leeftijd en ten onrechte voorhield minderjarig te zijn, een smet werpt op de algemene geloofwaardigheid van zijn verklaringen.

2.3.2.3.2. Verzoeker voert aan te vrezen het slachtoffer te worden van een afrekening door de taliban omwille van het feit dat zowel zijn broer A. als hijzelf hebben gewerkt voor de Afghaanse autoriteiten en zij geweigerd hebben om in te gaan op de eis van de taliban om zich bij hen aan te sluiten voor de jihad. Er dient evenwel te worden vastgesteld dat geen geloof kan worden gehecht aan de door verzoeker aangehaalde bedreigingen vanwege de taliban aangezien verzoekers verklaringen over de hele lijn dermate onaannemelijk en incoherent, zelfs tegenstrijdig met de door hem voorgelegde documenten, zijn dat zij als begin van bewijs iedere positieve overtuigingskracht ontberen.

Verzoeker verklaart dat er op een dag een dreigbrief van de taliban voor zijn ouderlijke huis werd afgeleverd waaruit bleek dat de taliban niet opgezet waren met de werkzaamheden van verzoeker en zijn broer A. voor een parlementariër. Twee à drie maanden na deze dreigbrief zou verzoekers broer A. ontvoerd zijn door de taliban, waarna een tweede dreigbrief werd afgeleverd aan de ouderlijke woning die enkel tot verzoeker gericht werd (administratief dossier, stuk 5, p. 14). Verzoeker zou uit schrik niet meer naar huis zijn gekeerd en besloten hebben het land te verlaten, hetgeen hij deed tien à vijftien dagen na de tweede dreigbrief was aangekomen. Nadien zou er geen dreigbrief meer zijn verstuurd (administratief dossier, stuk 5, p. 16).

Er dient evenwel te worden opgemerkt dat verzoekers verklaringen als zouden beide dreigbrieven dateren van voor zijn vertrek uit Afghanistan, niet in overeenstemming is met (minstens) één van de dreigbrieven die hij voorlegt ter ondersteuning van zijn asielrelaas. Immers, uit vertaling van één van de twee dreigbrieven blijkt dat deze zou zijn uitgereikt drie maanden na zijn aankomst in België (administratief dossier, stuk 5, p. 22), zodat deze brief allerminst de aanleiding kan zijn geweest voor zijn vlucht uit Afghanistan.

Dat verzoeker deze brieven bovendien geheel onvermeld liet op de Dienst Vreemdelingenzaken, zet zijn asielrelaas verder op de helling. Hiermee geconfronteerd, erkent verzoeker dat hij inderdaad niet uitdrukkelijk vermeld heeft dat er dreigbrieven werden afgeleverd van de taliban aan zijn adres, doch geeft hij aan dat hij wel heeft gemeld dat hij documenten had (administratief dossier, stuk 5, p. 17). Uit zijn verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt hoegenaamd niet dat hij doelde op dreigbrieven, nu hij slechts aangaf dat hij documenten heeft in verband met zijn job, het overlijden van zijn broer Ha. en in verband met de ontvoering van zijn broer A. (administratief dossier, stuk 12, vraag 3.7.).

In zoverre verzoeker er ter verklaring van de inconsistenties in zijn opeenvolgende verklaringen omtrent het tijdstip van de aflevering van de dreigbrieven, het tijdstip van de ontvoering van zijn broer A. en verzoekers vertrek uit Afghanistan op wijst dat hem op de Dienst Vreemdelingenzaken uitdrukkelijk werd gevraagd om uiterst kort en bondig te zijn, dient benadrukt dat de asielzoeker bij het invullen van de vragenlijst op de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen wordt dat van hem wordt verwacht dat hij kort maar nauwkeurig de voornaamste elementen of feiten aangeeft die tot zijn vlucht hebben geleid. In deze ontslaat het verzoek om bondig te antwoorden op de gestelde vragen, de asielzoeker geenszins van zijn medewerkingsplicht en de verplichting om zo accuraat en volledig mogelijk zijn asielmotieven te vermelden bij de Dienst Vreemdelingenzaken. Ondanks het feit dat de vragenlijst aldus niet tot doel heeft een uitvoerig of gedetailleerd overzicht van alle elementen of feiten te geven, kon redelijkerwijze van verzoeker worden verwacht dat hij alle wezenlijke elementen uit zijn asielrelaas vermeldt. Bovendien werden verzoekers verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken aan hem voorgelezen in het Dari en heeft hij deze voor akkoord ondertekend zonder gebruik te maken van de mogelijkheid om eventuele correcties aan te brengen, zodat hij zich uitdrukkelijk akkoord heeft verklaard met de inhoud ervan. Bovendien dient erop gewezen dat verzoeker op de Dienst Vreemdelingenzaken tot tweemaal toe liet optekenen dat zijn broer twee maanden voor zijn vertrek uit Afghanistan ontvoerd zou zijn geweest door de taliban (administratief dossier, stuk 12, vraag 3.5.), zodat hij allerminst gevolgd kan worden waar hij op de zetel van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen aangeeft dat hij bij de Dienst Vreemdelingenzaken moe was en de vragen mogelijk niet goed verstond ter verklaring van zijn tegenstrijdige verklaringen (administratief dossier, stuk 5, p. 16-17).

Alwaar verzoeker de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdigheden en onaannemelijkheden nog poogt te vergoelijken stellende dat hij onvoorbereid naar zijn interviews is gegaan en hij achteraf heeft ingezien dat hij voorafgaandelijk aan zijn interviews de chronologie van de gebeurtenissen en de directe vluchtmotieven best op een rijtje had kunnen en moeten zetten, beperkt hij zich in wezen tot het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, het maken van persoonlijke vergoelijkungen en het uiten van *post-factum* verklaringen, waarmee hij evenwel niet vermag de pertinente motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht te plaatsen. Het tijdsverloop sinds de beweerde feiten vormt op zich evenmin een afdoende verklaring voor verzoekers incoherente en ongeloofwaardige verklaringen. De door verzoeker aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift. In dit verband merkt verzoeker in het voorliggend verzoekschrift nog op dat de door het Commissariaat-generaal geciteerde incoherenties in geen geval dermate belangrijke onderdelen vormen in zijn verklaringen dat zij op zichzelf afbreuk kunnen doen aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. De Raad merkt op dat de vastgestelde tegenstrijdigheid geen betrekking heeft op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding gegeven hebben tot het vertrek uit het land van herkomst. Van verzoeker mag worden verwacht dat hij tijdens de asielprocedure eenduidige verklaringen aflegt over de feiten die de essentie uitmaken van zijn asielrelaas en de aanleiding waren tot zijn vertrek uit zijn land van herkomst.

Ook verzoekers "*jeugdige*" leeftijd biedt geen verklaring voor de in de bestreden beslissing vastgestelde tegenstrijdige en onlogische verklaringen. Vooreerst blijkt uit het leeftijdsonderzoek van de Dienst Voogdij dat verzoeker op 9 februari 2016 reeds ouder dan 18 jaar was (zie hoger punt 2.3.2.3.1.).

De Raad benadrukt in dit verband voorts dat de beslissing van een persoon om zijn land van herkomst te verlaten dermate fundamenteel en ingrijpend is dat hij normaliter bij machte moet zijn desbetreffend een waarheidsgetrouw verhaal te vertellen. Ook van een jeugdig persoon die beweert geen scholing te hebben genoten kan worden verwacht dat hij duidelijke, volledige, geloofwaardige en doorleefde verklaringen kan afleggen over de gebeurtenissen die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te ontvluchten, ook al hebben deze gebeurtenissen een zware indruk nagelaten, hetgeen *in casu* niet het geval is zoals blijkt uit hetgeen voorafgaat en uit de motieven van de bestreden beslissing.

Ook verzoekers houding na het ontvangen van de eerste dreigbrief van de taliban relateert zijn geschetste vrees. Het is immers niet aannemelijk dat verzoeker na het ontvangen van een eerste dreigbrief van de taliban nog zou zijn teruggekeerd naar zijn ouderlijke woning waar deze brief zou zijn aangekomen (administratief dossier, stuk 5, p. 14-15). De Raad acht het allerm minst plausibel dat verzoeker – die nochtans beweert dat zijn broer Ha. gedood werd door de taliban en tevens aangeeft persoonlijk bedreigd te zijn geweest door de taliban in een dreigbrief – alsnog zou zijn teruggekeerd naar de plaats waar deze dreigbrief werd afgeleverd. Het is immers niet onredelijk te veronderstellen dat verzoeker de nodige voorzorgsmaatregelen zou treffen, hetgeen hij echter niet deed door naar huis terug te keren. Verzoekers gedragingen stemmen aldus allerm minst overeen met de door hem voorgehouden vrees voor vervolging, hetgeen derhalve ernstig afbreuk doet aan de geloofwaardigheid van de bedreigingen die verzoeker beweert te hebben ontvangen van de taliban.

De vaststelling dat verzoeker bovendien aangeeft dat de taliban na zijn vertrek uit Afghanistan eind 2015 geen enkele keer meer naar zijn ouderlijke woning kwamen, noch een dreigbrief verstuurden (administratief dossier, stuk 5, p. 16), ondermijnt voorts verzoekers bewering als zou hij vrezen het slachtoffer te worden van een afrekening door de taliban. Te meer nu verzoeker zelf verklaart dat ze zijn broer A. reeds thuis kwamen ontvoeren en verzoeker reeds viseerden (administratief dossier, stuk 5, p. 14, 15-16).

Tevens oordeelt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op goede gronden dat verzoekers werkzaamheden als lijfwacht van een parlementariër niet volstaan om in zijn hoofde een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin vast te stellen. Dienaangaande staat in de bestreden beslissing pertinent te lezen: *“Zo was u in dit jaar en twee à drie maanden louter en alleen actief in diens kantoor te Kabul. Gevraagd naar uw takenpakket, antwoordt u dat u aan zijn deur stond en dat u die diende te openen en te sluiten als er mensen binnenkwamen of weggingen (CGVS, p.7). Het CGVS wijst op het **lage profiel** van de functie die u bekleedde. Bovendien blijkt ook uit uw verklaringen dat het uiterst gemakkelijk is om lijfwacht van deze parlementariër te worden. Nadat uw vader de job voor u regelde, kon u de volgende dag aan de slag gaan, zonder enig gesprek met A. L. noch enige opleiding (CGVS, p.8 & 9).*

In de wetenschap dat duizenden Afghanen in Kabul werken voor de overheid, internationale organisaties en bedrijven, lijkt het weinig waarschijnlijk dat de Taliban iemand in dergelijke positie zouden viseren en met de dood bedreigen. Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en die werd toegevoegd aan uw administratief dossier (EASO, COI report Afghanistan, Insurgent strategies – intimidation and targeted violence against Afghans, december 2012), blijkt dat er onvoldoende aanwijzingen zijn om te suggereren dat de Taliban de motivatie en/of de operationele capaciteit hebben om ‘low level collaborators’ te vervolgen in Kabul of in andere gebieden buiten hun controle. Uw eigenste ervaringen lijken dit bovendien te bevestigen. U zou een jaar en twee à drie maand actief zijn geweest als lijfwacht en de vervolgingsvrees die u aanhaalt wordt, zoals hierboven beschreven, ongeloofwaardig geacht. Het loutere feit dat u in functie was als portier van een Afghaans parlementariër volstaat daarom niet om te besluiten dat u hiervoor vervolgd zou worden bij een eventuele terugkeer naar Afghanistan.”

Hoewel verzoeker gevolgd kan worden dat de werkzaamheden van zijn broer Ha. als politieagent binnen de Afghaanse veiligheidsdiensten, net zoals het incident waarbij zijn broer Ha. drie jaar geleden om het leven kwam toen zijn wagen door een bembom tot ontploffing werd gebracht, op zich niet worden betwist, kan dit op zich niet volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in zijn hoofde. Er dient op gewezen dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat zijn broer Ha. het slachtoffer is geworden van een aanslag gericht tegen de veiligheidsdiensten en niet tegen hem als persoon. Zo verklaart verzoeker immers dat, hoewel hij niet weet of zijn broer al dan niet het hoofddoel was van de aanslag, hij voorheen nooit bedreigingen ontving (administratief dossier, stuk 5, p. 18 en 20-21).

De werkzaamheden van verzoekers broer A. die als chauffeur van één van de volgwagens van een parlementariër actief zou zijn geweest (administratief dossier, stuk 5, p. 10), kunnen evenmin volstaan om te besluiten tot een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. De Raad benadrukt in dit verband opnieuw dat verzoeker dergelijke vrees *in concreto* aannemelijk dient te maken. Gelet op het voorgaande slaagt verzoeker er evenwel niet in de door hem aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aannemelijk te maken.

In zoverre verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat zijn beide broers om het leven kwamen, dient erop gewezen dat dit haaks staat op zijn verklaringen waarin hij aangaf dat, naast het gegeven dat zijn broer Ha. omkwam door een bembom, zijn broer A. ontvoerd werd door de taliban. Verzoeker gaf - in tegenstelling tot wat hij in het verzoekschrift lijkt te betogen - nooit eerder aan dat zijn broer A. vermoord werd omwille van zijn overheidsfunctie. Dat er in de bestreden beslissing gesproken wordt over de dood van verzoekers broer A. betreft een louter materiële vergissing, die evenwel geen afbreuk doet aan de overige vaststellingen en overwegingen uit de bestreden beslissing die nog steeds overeind blijven.

Verder laat verzoeker na om *in concreto* aan te tonen waar, wanneer of op welke wijze het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen volgens hem geen of te weinig rekening zou hebben gehouden met “*de concrete omstandigheden en feitelijkheden ter plaatse alsook met de persoonlijkheid, [...] en het profiel van verzoeker.*”

Waar verzoeker erop wijst dat hij wel degelijk diverse correcte en eensluidende antwoorden heeft kunnen geven aangaande zijn levensomstandigheden in Qalai Faiz, zijn geboorteplaats, de macht van de lokale taliban, zijn werk als lijfwacht en de bedreigingen door de taliban die in ruime mate het aantal verklaringen die niet in overeenstemming zijn overstijgen, doch dat deze antwoorden ten onrechte doodgezwegen worden in de weigeringsbeslissing, dient te worden benadrukt dat de motiveringsplicht in hoofde van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dan wel in hoofde van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing dan wel in onderhavig arrest op te nemen. Overigens dient erop gewezen dat verzoekers herkomst uit Qala Faiz, district Qarabagh in de provincie Kabul op zich niet ter discussie staat.

2.3.2.3.3. Voor het overige blijft verzoeker in wezen steken in het louter herhalen van een aantal eerder afgelegde en ongeloofwaardig bevonden verklaringen, het volharden in de door hem uiteengezette asielmotieven, het uiten van blote beweringen, het bekritisieren en tegenspreken van de gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal en het minimaliseren van de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen, hetgeen bezwaarlijk een dienstig verweer kan worden geacht en waarmee verzoeker dan ook niet vermag de vaststellingen en overwegingen zoals opgenomen in de bestreden beslissing te ontkrachten.

2.3.2.4. De Raad stelt voorts vast dat verzoeker geen verweer voert tegen de motieven van de bestreden beslissing met betrekking tot de door hem voorgelegde documenten, zodat de Raad om dezelfde redenen als de commissaris-generaal, die uitvoerig worden toegelicht in de bestreden beslissing, deze stukken niet in aanmerking neemt als bewijs van de door hem voorgehouden vrees voor vervolging.

2.3.2.5. Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielrelaas niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, §§ 1, 4-5 van de Vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

Daar aan de door verzoeker voorgehouden vrees geen geloof kan worden gehecht, kan zijn argumentatie met betrekking tot de vraag naar doeltreffende en niet-tijdelijke bescherming vanwege de nationale overheden niet dienstig worden aangevoerd.

2.3.3. Subsidiaire beschermingsstatus

Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoeker, waarop hij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht.

De Raad meent derhalve dat verzoeker dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, en dit wanneer in de regio van herkomst een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Met betrekking tot artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet wordt in de bestreden beslissing terecht gesteld als volgt:

“Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport “UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan” van 19 april 2016 in rekening genomen. Niettegenstaande het rapport aangeeft dat de veiligheidssituatie in 2015 achteruit gegaan is en dat zowel het aantal burgerslachtoffers, als het aantal veiligheidsincidenten op het gehele Afgaanse grondgebied gestegen is, bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan. Bovendien wordt nergens in deze UNHCR richtlijnen geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijk karakter van het conflict in Afghanistan, dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers dat het slachtoffer is van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen dat omwille van het conflict ontheemd werd. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent. Gezien uw verklaringen met betrekking tot uw herkomst uit Afghanistan, dient in casu de veiligheidssituatie in de provincie Kabul te worden beoordeeld.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van november 2016) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict te situeren is in het zuiden, zuidoosten en het oosten. De provincie Kabul behoort tot het centrum van Afghanistan. Uit de bijgevoegde informatie blijkt voorts dat er uit de provincie Kabul nauwelijks berichtgeving komt over veiligheidsincidenten. Het conflictgerelateerd geweld dat er plaatsvindt concentreert zich voornamelijk in het district Surobi en in beduidend mindere mate in de rest van de provincie. Het gros van de gewelddaden die er in de provincie plaatsvinden is doelgericht van aard. Het geweld neemt hoofdzakelijk de vorm aan van gewapende confrontaties tussen de Afgaanse veiligheidsdiensten en opstandelingen.

Daarnaast vinden er in de provincie, net zoals de hoofdstad Kabul, aanslagen plaats tegen “high profile” doelwitten waarbij de voornamelijk de aanwezige veiligheidsdiensten en overheidsfunctionarissen geviséerd worden.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de provincie Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit de provincie Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel zou blijken. Er dient te worden opgemerkt dat de commissaris-generaal een uittreksel uit het EASO “Country of Origin Information Report: Afghanistan Security Situation” van december 2017 (rechtsplegingsdossier, stuk 7) heeft toegevoegd, waarin de informatie genoegzaam wordt bevestigd.

Met het louter betwisten van dit besluit, toont verzoeker allerm minst aan dat de informatie waarover het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt niet correct dan wel niet actueel zou zijn of dat de commissaris-generaal hieruit de verkeerde conclusies zou hebben getrokken. In zoverre verzoeker nog verwijst naar het feit dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan, omwille van zijn langdurige afwezigheid in het buitenland, veel aandacht zal trekken van de plaatselijke bevolking, dient erop gewezen dat verzoeker geenszins *in concreto* aantoont dat hij een risicoprofiel bezit nu hij zich louter beperkt tot een vage verwijzing naar een verhoogd veiligheidsrisico, zonder dit enigszins te concretiseren.

Bijgevolg maakt verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.4. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen uitvoerig werd gehoord. Tijdens dit interview kreeg hij de mogelijkheid zijn asielmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Dat de commissaris-generaal niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan derhalve niet worden bijgetreden. Evenmin kan de schending van het redelijkheidsbeginsel worden volgehouden aangezien de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker in ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen en het dossier terug te sturen naar het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen, zoals blijkt uit wat voorafgaat. Het verzoek tot vernietiging kan derhalve niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend achttien door:

mevr. A. VAN ISACKER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. A.-M. DE WEERDT,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

A.-M. DE WEERDT

A. VAN ISACKER